

De Stelling: 'Het is een slechte zaak dat ouders en verzorgers zoveel mogen meepraten tijdens kinderpacticipatie'

Ouders en verzorgers krijgen steeds meer inspraak bij kinderpacticipatieprojecten, maar is dat wel een goede ontwikkeling? Kinderen zouden hier immers de hoofdrol moeten spelen. Als volwassenen te veel sturen, raken de oorspronkelijke ideeën van de kinderen snel op de achtergrond.

Auteur: Heleen Kommers

Hoewel betrokkenheid van ouders begrijpelijk is, kan het hun visie en belangen weerspiegelen, in plaats van die van het kind. Dit roept de vraag op: hoe zorgen we ervoor dat kinderpacticipatie echt over de stem van het kind gaat, zonder dat volwassenen de regie overnemen? Tijd om deze balans opnieuw onder de loep te nemen.

WILLEMIJN SIMON VAN LEEUWEN
(Oprichter en directeur GeoFort)

'Ouders zijn niet vaardig genoeg om via dit spel hun mening te geven'

'Het beste is als ouders en kinderen apart bevroegd worden'

Bij pacticipatie is het fijn als ouders en kinderen open en eerlijk hun mening kunnen ventileren. Dat gaat het beste is als ouders en kinderen apart bevroegd worden. Tenminste, dat is de ervaring van het Science Centrum GeoFort. Dan blijven we makkelijker weg bij de 'ja, maar'-discussie en komen er veel meer 'outside-the-box' ideeën boven tafel.

'Het is leuk als kinderen ergens beter in zijn dan hun ouders'

'Bovendien zetten we bij jongeren het spel Minecraft in om ze in 3D te laten ontwerpen wat ze graag willen in de toekomst. Ouders zijn niet vaardig genoeg om via dit spel hun mening te geven. Dit alleen is al leuk, omdat kinderen ergens beter in zijn dan hun ouders! In de gemeente Nieuwegein gaat men een project realiseren dat door een kind met Minecraft is ontworpen.'

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!

PAULINE VAN DER LOO

(Hoofd Impact / plaatsvervangend directeur Jantje Beton)

‘Nee, daar ben ik het niet mee eens. Je hebt ouders echt nodig’

‘Ouders zijn onmisbaar om buitenspelen blijvend te organiseren’

‘Nee, daar ben ik het niet mee eens. Je hebt ouders echt nodig bij het laten meedoen, het naar buiten krijgen van de kinderen. Je hebt wijken en wijken in Nederland, en in sommige van die wijken helpt het juist om ook ouders naar buiten te krijgen en ze te activeren om leuke activiteiten met hun kinderen te ondernemen. Het mooiste is het, als dat iets blijvends kan zijn. Je dient dan wellicht zelfs een groter doel dan alleen participatie: je krijgt ook reuring in een wijk. En dat is toch het begin van participatie: dat je er überhaupt bent en meedoet.’

‘Bij meer verbondenheid tussen ouders spelen kinderen meer buiten’

‘Oké, als je met kinderen door een wijk loopt en ze laat nadenken over hoe en waar ze spelen en wat ze willen doen, dan is het niet altijd fijn om daar ouders naast te hebben staan. Kinderen zijn zelf de speelexperts. Maar ouders kunnen bijvoorbeeld wel een presentatie van de kinderen krijgen over wat ze bedacht hebben. Dat geeft dan weer een gevoel van trots bij zowel kinderen als ouders. Ouders zijn ook belangrijk als het gaat over het veilig kunnen spelen in de buurt. Dan is het goed als ze elkaar kennen. Als er meer verbondenheid is tussen ouders, spelen kinderen meer buiten.’

SUZANNE VAN GINNEKEN

(oprichter en eigenaar Speelnatuur en Trainer/spreker Speelnatuuracademie)

‘In principe ben ik het met de stelling eens, maar er zijn uitzonderingen’

‘Kinderen worden minder beïnvloed door hun ouders’

‘In principe ben ik het met de stelling eens, maar er zijn wel wat uitzonderingen. Ik vind het goed om alléén met kinderen te kunnen werken, omdat ze dan minder beïnvloed worden door hun ouders. Vaak werk ik met maquettes die kinderen mogen maken. Het is handig als ouders hen helpen met knutselen, want kinderen zijn daar niet altijd even vaardig in. Het gevaar is dan wel dat ouders ook heel veel gaan bedenken en het niet alléén bij knutselen laten. Ik wil wel de ouders horen, los van de kinderen.’

‘Als dat er niet is, komen ze niet’

‘Bij participatie voor een inclusieve speeltuin voor kinderen met een beperking, zijn ouders onmisbaar. Zij hebben vaak heel veel gave ideeën waar ik zelf niet op zou komen, omdat ik hun praktijkervaring niet heb. Dan gaan de kinderen als dat kan aan de slag, terwijl ik met de ouders praat. Als ouders over de eerste schok heen zijn dat ze mee mogen denken - dat zijn ze vaak niet gewend -, volgen er waardevolle suggesties. Bijvoorbeeld dat voor kinderen met een verstandelijke beperking het vaak echt noodzakelijk is om een omheining om de speelplek te hebben met maar één in- en uitgang die je in de gaten kunt houden vanaf een zitplek. Als dat er niet is, komen ze niet.’

WIM BAIJENSE

(Projectleider Groen & Spelen bij gebiedsontwikkeling en OvDbz gemeente Dronten, Ruimtelijke ontwikkeling)

‘De ouders van nu zijn veelal onze kinderen en die hebben we verpest’

‘Hun wensen moeten niet boven die van het kind staan’

‘Momenteel heb ik een uitvraag staan bij een ingenieursbureau voor spelen in een woonwijk. Ouders willen altijd inspraak, maar in mijn uitvraag zeg ik dat het bureau óók met de gebruiker moet spreken. Dat is niet alleen de ouder, maar vooral het kind. Uit beide participatietrajecten kun je lering trekken. Ouders dus helemaal uitsluiten? Nee, want dragen zij iets niet, dan wordt het heel lastig. Maar hun wensen moeten niet boven die van het kind staan.’

‘Een kind wil wat wij vroeger hadden’

‘In Almere heb ik een natuurlijk speeleiland mee mogen ontwikkelen. Vooraf lieten we kinderen tekenen wat erop zou moeten komen. Ze hebben de meest wilde ideeën en uiteindelijk kom je samen tot een mooi product. Bevraag éérs het kind en leg die resultaten voor aan de ouders, dan geeft het kind richting. Ouders denken vaak in termen van schommels en hobbelpoppen, maar dat is te simpel. De ouders van nu zijn veelal onze kinderen en die hebben we verpest. Het liefst willen we allemaal terug naar het spelen zoals we dat zelf deden en moeten in feite rechtzetten wat we verpest hebben. Geef een kind een bezem en niet één kan er fatsoenlijk vegen, want we zijn te verzorgend geweest, we hebben het ze nooit goed geleerd. Wij moesten onze ouders helpen, maar door de luxe die we nu hebben, zijn we dat vergeten. Bevraag je een kind, dan wil die wat wij vroeger hadden. Cowboytje en Indiaantje spelen bijvoorbeeld, daar doen velen nu heel moeilijk over, maar dat was wél het spel dat we speelden.’

ANNEKE HOPPENBROUWER

(Speelruimteadviseur OBB Spelmakers + Ruimtedenkers)

‘Ouders wel betrekken bij de participatie, maar kinderen eerst!’

‘Ouders zien die risico's heel anders’

‘Buiten spelen is vooral leuk, maar ongemerkt ook erg leerzaam op heel veel vlakken. Als kinderen spelen, gaan ze vaak op zoek naar uitdagingen om hun angsten te overwinnen en om ergens beter in te worden. Door risicovol spelen leren ze hun eigen krachten kennen en leren ze risico's beter inschatten, dingen die van grote waarde zijn voor de motorische en psychologische ontwikkeling. Daarnaast willen kinderen graag ontdekken en creëren, iets waar de groene buitenruimte zich bij uitstek voor leent. Ouders zien die risico's heel anders. Dat hoge klimrek is echt (nog) niet geschikt voor hun kind. En als ze hutten gaan bouwen in de bosjes worden de kleren vies en hebben we geen zicht meer op wat ze doen en waar ze zijn. Ouders hebben ook angsten en het is een hele opgave, maar heel belangrijk voor hun ontwikkeling, om kinderen los te laten. Ze maken dus, bewust of onbewust, andere keuzes voor hun kind.’

‘Kinderen moeten écht hun eigen wensen kenbaar kunnen maken’

‘Wanneer we vanuit OBB Spelmakers + Ruimtedenkers aan kinderparticipatie doen, zorgen we ervoor dat kinderen zelfstandig aan de slag gaan, zodat ze écht hun eigen wensen kenbaar kunnen maken. Ouders kunnen dan in een later stadium het ontwerp bekijken en worden meegenomen in hoe deze speelruimte kansen biedt aan hun kinderen om zich te ontwikkelen. Dus: ouders wel betrekken bij de participatie, maar kinderen eerst!’